Comunicarea Comisiei – Linii directoare privind etichetarea produselor alimentare care folosesc ca ingrediente produse cu denumiri de origine protejate (DOP) și cu indicații geografice protejate (IGP)

(2010/C 341/03)

1. INTRODUCERE

1.1. Context

Din 1992, Uniunea Europeană dezvoltă o strategie specifică în materie de indicații geografice pentru produsele agricole și alimentare ([1]). Directiva privind etichetarea prevede normele referitoare la etichetarea produselor alimentare destinate a fi livrate ca atare consumatorului final, precum și normele referitoare la publicitatea pentru acestea ([2]).

Legislația privind denumirile de origine protejate (DOP) și indicațiile de origine protejate (IGP) prevede între altele că denumirile înregistrate sunt protejate față de orice utilizare comercială directă sau indirectă pentru produse care nu fac obiectul înregistrării, în măsura în care aceste produse sunt comparabile cu cele înregistrate sau în măsura în care prin această utilizare se poate profita de reputația denumirii protejate ([3]). De asemenea, directiva privind etichetarea prevede că etichetarea unui produs alimentar și publicitatea pentru acesta nu trebuie să poată induce în eroare consumatorul în special în ceea ce privește natura, identitatea, calitățile și compoziția produsului alimentar respectiv ([4]).

În acest context, dacă se consideră că încorporarea într-un produs alimentar a unui produs care beneficiază de DOP sau de IGP poate constitui firește un debușeu important pentru aceste produse de calitate, este necesar să se asigure că, în cadrul etichetării unui produs alimentar, orice trimitere la o astfel de încorporare se efectuează cu bună-credință și nu induce în eroare consumatorul.

1.2. Linii directoare

În comunicarea privind politica în domeniul calității produselor agricole [COM(2009) 234], Comisia s-a angajat să stabilească linii directoare cu privire la etichetarea produselor prelucrate pentru care se utilizează ca ingrediente produse cu indicații geografice protejate, precum și la publicitatea pentru acestea.

Obiectivul acestor linii directoare este de a ilustra dispozițiile legislative aplicabile în acest domeniu și de a ajuta operatorii economici să stabilească marja de manevră de care dispun. Liniile directoare vizează prezentarea punctului de vedere al Comisiei referitor la:

— condițiile de utilizare a denumirilor înregistrate ca DOP sau ca IGP la etichetarea și prezentarea produselor alimentare care conțin ca ingrediente produse cu aceste denumiri, precum și la publicitatea pentru acestea;

— bunele practici prin care se asigură că produsele cu denumiri înregistrate ca DOP sau ca IGP, utilizate ca ingrediente în produsele alimentare, nu sunt utilizate în mod abuziv, ceea ce ar putea afecta reputația produsului care beneficiază de aceste denumiri sau ar putea induce în eroare consumatorul în ceea ce privește compoziția produsului elaborat.

Aplicarea acestor linii directoare este benevolă.

Exemplele menționate în aceste linii directoare sunt furnizate numai în scopul ilustrării și nu reflectă situații sau litigii aduse la cunoștință Comisiei.

Prezentele linii directoare nu pot constitui o interpretare obligatorie din punct de vedere juridic a legislației Uniunii Europene privind DOP și IGP sau a directivei privind etichetarea. O astfel de interpretare este exclusiv de competența Curții de Justiție a Uniunii Europene; responsabilitatea de a determina dacă etichetarea anumitor produse este de natură să inducă în eroare cumpărătorul sau consumatorul sau de a stabili caracterul eventual înșelător al unei denumiri comerciale le revine jurisdicțiilor naționale ([5]).

Prezentele linii directoare pot face obiectul unei revizuiri.

2. RECOMANDĂRI

În lumina considerațiilor anterioare, Comisia dorește să prezinte în continuare o serie de recomandări aferente, pe de o parte, normelor de utilizare a unei denumiri înregistrate ca DOP sau ca IGP și a mențiunilor, abrevierilor sau simbolurilor corespunzătoare ale Uniunii Europene în cazul etichetării produselor alimentare care conțin produse beneficiind de o astfel de denumire și, pe de altă parte, caietelor de sarcini privind produsele cu denumiri înregistrate ca DOP sau ca IGP încorporate ca ingrediente în produsele alimentare.

2.1. Recomandări privind utilizarea denumirii înregistrate

1. Comisia consideră că o denumire înregistrată ca DOP sau ca IGP ar putea fi în mod legitim indicată în lista de ingrediente ale unui produs alimentar.

2. Mai mult, Comisia consideră că o denumire înregistrată ca DOP sau ca IGP ar putea fi menționată în cadrul, sau în apropierea, denumirii comerciale a unui produs alimentar care încorporează produsele beneficiind de denumirea înregistrată; de asemenea, aceasta ar putea fi menționată la etichetarea și prezentarea produsului alimentar respectiv, precum și la publicitatea pentru acesta, dacă se întrunesc următoarele condiții:

([1]) Regulamentul (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 93, 31.3.2006, p. 12), precum și Regulamentul (CE) nr. 1898/2006 al Comisiei din 14 decembrie 2006 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 510/2006 (JO L 369, 23.12.2006, p. 1).

([2]) Directiva 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la etichetarea, la prezentarea produselor alimentare și la publicitatea acestora (JO L 109, 6.5.2000, p. 29).

([3]) A se vedea articolul 13 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 510/2006.

([4]) A se vedea articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2000/13/CE.

([5]) A se vedea, de exemplu, în acest sens, hotărârea Curții de Justiție din 2009, *Severi*, cauza C-446/07, Rec., p. I-8041, punctul 60.

— produsul alimentar respectiv ar trebui să nu conțină niciun alt „ingredient comparabil”, adică niciun alt ingredient care poate fi substituit total sau parțial ingredientului beneficiind de DOP sau de IGP. Cu titlu ilustrativ și nelimitativ pentru noțiunea de „ingredient comparabil”, Comisia consideră că un sortiment de brânză cu mucegai (denumită de obicei „brânză albastră”) ar fi comparabil cu sortimentul de brânză „Roquefort”;

— de asemenea, ingredientul respectiv ar trebui utilizat într-o cantitate suficientă pentru a conferi produsului alimentar o caracteristică esențială. Totuși, având în vedere eterogenitatea situațiilor care se pot prezenta, Comisia nu poate sugera un procent minim, uniform aplicabil. Astfel, cu titlu de exemplu, încorporarea într-un produs alimentar a unei cantități minime dintr-un condiment care beneficiază de DOP sau de IGP ar putea fi suficientă, dacă este necesar, pentru a conferi o caracteristică esențială produsului alimentar menționat. În schimb, încorporarea într-un produs alimentar a unei cantități minime de carne care beneficiază de DOP sau de IGP nu ar putea *a priori* conferi o caracteristică esențială produsului alimentar;

— în ultimul rând, procentul de încorporare a unui ingredient care beneficiază de DOP sau de IGP ar trebui, la modul ideal, indicat în cadrul sau în apropierea denumirii comerciale a produsului alimentar respectiv sau, dacă acest lucru nu este posibil, în lista ingredientelor, în relație directă cu ingredientul în cauză.

3. Dacă sunt respectate condițiile menționate la punctul 2 anterior, Comisia consideră că mențiunile, abrevierile [1] sau simbolurile Uniunii Europene care însoțesc denumirea înregistrată ar trebui utilizate la etichetare, în cadrul sau în apropierea denumirii comerciale sau în lista ingredientelor unui produs alimentar, numai dacă reiese clar că produsul alimentar respectiv nu este un produs beneficiind de DOP sau de IGP. În cazul în care nu sunt respectate aceste condiții, Comisia consideră că este vorba de o exploatare incorectă a reputației DOP sau IGP respective și de o înșelare a consumatorului. Cu titlu de exemplu, din punctul de vedere al Comisiei, denumirile comerciale „Pizza cu brânză Roquefort” sau „Pizza preparată cu brânză Roquefort DOP” nu duc la litigii. În schimb, este evident recomandată evitarea denumirii comerciale „Pizza cu brânză Roquefort DOP” în măsura în care o astfel de denumire comercială i-ar putea da consumatorului impresia că pizza respectivă, ca atare, este un produs care beneficiază de DOP.

4. Comisia consideră că, atunci când la obținerea unui produs alimentar a fost utilizat un ingredient comparabil cu un ingredient care beneficiază de DOP sau de IGP, denumirea înregistrată ca DOP sau ca IGP ar trebui să apară numai în cadrul listei ingredientelor, în conformitate cu normele similare celor aplicabile în cazul celorlalte ingrediente care sunt menționate în listă. Ar fi, în special, necesară utilizarea unor caractere identice în ceea ce privește fontul, dimensiunea, culoarea etc.

2.2. **Recomandări privind caietele de sarcini aferente denumirilor înregistrate ca DOP sau ca IGP încorporate ca ingrediente în produsele alimentare**

Comisia consideră că, în principiu, în caietul de sarcini aferent unei denumiri înregistrate ca DOP sau ca IGP nu ar trebui să figureze dispoziții privind utilizarea denumirii respective la etichetarea altor produse alimentare deoarece respectarea legislației existente a Uniunii de către operatorii economici constituie o garanție adecvată. Acestea ar putea fi admise, în mod excepțional, numai dacă au drept obiectiv rezolvarea unei dificultăți specifice, identificată în mod clar, și dacă sunt obiective, proporționale și nediscriminatorii. În orice caz, eventualele dispoziții care ar figura în caietul de sarcini nu ar putea avea drept obiect sau efect modificarea legislației în vigoare.

[1] Este vorba în acest caz de mențiunile „denumire de origine protejată” sau „indicație geografică protejată” și de abrevierile DOP și IGP.